

פרק 27

אמפתיה

לא בכל יום יכולת לראות את הארי פוטר מתחנן.

"בבקשההההה", ילל הארי פוטר.

פרד וג'ורג' הנידו שוב בראשיהם, מחייכים.

על פניו של הארי פוטר היה מבט מיוסר. "אבל אמרתי לכם איך עשיתי את זה עם החתול של קווין אנטוויסל, ואת זה עם הרמיוני והגוזז הנעלם, ואני לא יכול לספר לכם על מצנפת המיון או על כדור-הזיכרון או על פרופסור סנייפ..."

פרד וג'ורג' משכו בכתפיהם ופנו לעזוב.

"אם תפענח את זה מתישהו", אמרו התאומים לבית וויזלי, "אל תשכח לספר לנו."

"אתם מרושעים! שניכם מרושעים!"

פרד וג'ורג' סגרו בקפידה את הדלת לכיתה הריקה מאחוריהם, מקפידים לשמור את החיוך על פרצופם למשך זמן מה, רק למקרה שהארי פוטר יכול לראות דרך דלתות.

ואז הם פנו במסדרון ופניהם נפלו.

"הניחושים של הארי -"

"- לא נתנו לך אף רעיון?" הם אמרו אחד לשני בו-זמנית, וכתפיהם השמוטות צנחו עוד .

הזכרון האחרון שלהם בנושא היה אמברוזיוס פלום מסרב לעזור להם, אם כי הם לא זכרו מה הם ביקשו ממנו לעשות...

...אבל הם בטח חיפשו במקום אחר ומצאו משהו שיעזור להם לעשות משהו לא חוקי, או שהם לא היו מסכימים שיטילו עליהם אובליוויאטה לאחר מכן.

איך לעזאזל הם הצליחו לעשות את כל זה בתקציב של ארבעים אוניות בלבד?

בהתחלה הם חששו שהזיוף שלהם כה מוצלח שהארי באמת ייאלץ להתחתן עם ג'יני... אבל נראה שהם חשבו גם על כך. הפרוטוקולים של הקסמהדרין שוננו שוב והוחזרו למצבם המקורי, חוזה האירוסין המזויף הועלם מהכספת בגרינגוטס מתחת לאפו של הדרקון ששמר עליה, וכיוצא בזאת. זה היה די מפחיד, למען האמת. רוב האנשים חשבו עכשיו שהנביא היומי המציא את כל הסיפור מסיבות לא ברורות, והפקפקן הוסיף שמן למדורה עם הכותרת של יום המחרת, הארי פוטר מאורס בסתר ללונה לאבגוד.

היה מי שהיה האדם ששכרו, הם קיוו נואשות שהוא יספר להם מה קרה אחרי שתחול התיישנות על כל הסיפור. אבל בינתיים זה היה נורא. הם ביצעו את המתיחה הטובה ביותר שלהם אי-פעם, אולי אפילו המתיחה הטובה

ביותר בהיסטוריה של המתיחות, והם לא זכרו כיצד. זה היה מטורף. הם הצליחו לחשוב על זה בפעם הראשונה, אז למה הם לא מצליחים להבין איך הם עשו זאת עכשיו, אחרי שהם יודעים כל מה שעשו?

הנחמה היחידה שלהם הייתה שהארי לא ידע שהם לא יודעים.

אפילו אימא שלהם לא שאלה אותם בנושא, למרות הקשר הברור למשפחת וויזלי. יהא אשר יהא הדבר שנעשה, הוא היה הרבה מעבר לכוחו של כל תלמיד הוגוורטס... למעט אולי אחד, שייתכן ועשה זאת בנקישת אצבעות, אם שמועות מסוימות אכן נכונות. הארי עצמו נחקר תחת וריטסרום, כך סיפר להם... בנוכחות דמבלדור, שנעץ בהילאים מבטים מפחידים. ההילאים שאלו בדיוק מספיק שאלות כדי לוודא שהארי לא ביצע את המתיחה בעצמו או העלים מישהו, ואז התחפפו מהוגוורטס.

פרד וג'ורג' תהו האם להיעלב מהעובדה שהארי נחקר על ידי ההילאים על המתיחה שלהם, אבל המבט על פניו של הארי, שנבע כנראה מאותה הסיבה, היה שווה את זה.

באופן לא מפתיע, ריטה סקיטר והעורך של הנביא היומי שניהם נעלמו, ונמצאו כבר במדינה אחרת, ככל הנראה. הם היו שמחים לספר למשפחה שלהם על זה. אבא שלהם היה מברך אותם, הם חשבו, אחרי שאימא שלהם הייתה הורגת אותם וג'יני הייתה שורפת את השאריות.

אבל הכל היה בסדר עכשיו – הם יספרו לאבא שלהם יום אחד, ובינתיים...

...בינתיים דמבלדור התעטש במקרה כשעבר על פניהם במסדרון, והפיל מכיסו בטעות חבילה קטנה, אשר הכילה שני מונוקולים לפריצת הגנות מאיכות שלא תיאמן. פרד וג'ורג' ניסו את המונוקולים החדשים שלהם במסדרון ה"אסור" בקומה השלישית, טיילו בזריזות אל מראת הקסם וחזרה, ולמרות שלא הצליחו לראות בבירור את כל לחשי הגילוי, המונוקולים חשפו הרבה יותר ממה שראו בביקורם הראשון במקום.

כמובן שהם ייאלצו להיזהר מאוד לא להיתפס לעולם כשהמונוקולים ברשותם, או שהם יזכו להרצאת נדיפה חמורה במשרד המנהל, אשר עלול אף לאיים לסלק אותם מהוגוורטס.

היה טוב לדעת שלא כל מי שמתמין לגריפינדור גדל להיות פרופסור מקגונגל.

הארי נמצא בחדר לבן חסר חלונות או כל ייחוד אחר, ישב ליד שולחן והביט בגבר חסר הבעה שעטה גלימות שחורות רשמיות.

החדר נסרק כנגד האזנות, והגבר הטיל בדיוק עשרים-ושבעה לחשים לפני שאמר אפילו "שלום, מר פוטר."

היה זה אך הולם שהגבר בשחור ינסה לקרוא את מחשבותיו של הארי.

"הכן את עצמך", אמר הגבר בקול נטול הבעה.

ספר הלסת-ההכרה של הארי טען כי תודעה אנושית חשופה למבאר-הכרה רק דרך משטחים מסויימים. אם לא תצליח להגן על המשטחים שלך, מבאר-ההכרה יחדור דרכם ויוכל לגשת לכל חלקי התודעה שלך שתודעתו שלו מסוגלת לתפוס...

...שלא היו רבים, כך התברר. תודעות אנושיות היו קשות להבנה לתודעות אנושיות אחרות, בכל רמה מעבר לשטחית ביותר. הארי תהה האם היכרות נרחבת עם מדעים קוגניטיביים תוכל להפוך אותו למבאר-הכרה חזק,

אבל ניסיונות חוזרים-ונשנים גרמו לו סוף סוף להפנים שהוא צריך להנמיך את הציפיות שלו לגבי דברים בסגנון. זה לא כאילו חוקרי מדעים קוגניטיביים הבינו בני אדם טוב מספיק בשביל ליצור אחד.

הצעד הראשון בלימודי המיומנות הנגדית, הלסת-הכרה, הוא לדמיין את עצמך כאדם אחר בצורה יסודית ככל הניתן - לשקוע לחלוטין באישיותך החלופית. הצורך לעשות זאת הוא חולף, אבל הדבר היה שימושי בתחילת ההכשרה כדי להבין היכן נמצאים המשטחים שלך. מבאר-ההכרה ינסה לקרוא אותך, ואתה תבחין בכך אם תשומת לבך תהיה ממוקדת מספיק - תרגיש בו מנסה לחדור. והמשימה שלך היא לוודא שהוא נוגע רק באישיות הדמיונית שלך, ולא בזו האמיתית.

כשאתה טוב מספיק, אתה יכול לדמיין את עצמך כמישהו מאוד פשוט, להעמיד פני אבן, ולסגל לעצמך את ההרגל לדמיין זאת בכל מקום שבו נמצאים המשטחים שלך. זה היה מחסום הלסת-הכרה בסיסי. קשה ללמוד להעמיד פני אבן, אבל קל לעשות זאת לאחר מכן, והמשטח החשוף של התודעה היה רדוד בהרבה מהחלק הפנימי שלה, אז עם מספיק תרגול אתה יכול להשאיר את זה כהרגל ברקע.

או, אם אתה מליט-הכרה מושלם, אתה יכול לרוץ לפני הגששות, ולענות לכל שאילתא ברגע שהיא נשאלת, ואז מבאר-ההכרה שייכנס דרך המשטחים שלך יראה תודעה שלא ניתן להבחין בינה ובין מי שהעמדת פנים שאתה.

באופן זה ניתן לשטות אפילו במבאר-ההכרה המוכשר ביותר. אם מליט-הכרה מושלם טוען שהוא הוריד את מחסום הלסת-ההכרה שלו, אין דרך לדעת אם הוא משקר. גרוע מכן, אתה עשוי לא לדעת שעומד לפניך מליט-הכרה מושלם. הם נדירים, אבל משמעות העובדה שהם קיימים היא שאתה לא יכול לבטוח בביאור-הכרה על אף אחד.

הדבר מדגים עד כמה ההבנה של אנשים אחד את השני מועטה\רדודה\חסרה, למצער. עד כמה מעט קוסמים מבינים את העומקים שנחים תחת התודעה האנושית, שניתן לשטות בטלפתים האנושיים הטובים ביותר בכך שהעמדת פנים שאתה מישוהו אחר.

אבל מלכתחילה, בני אדם מבינים אחד את השני רק בעזרת העמדת פנים. לא מבצעים תחזיות בנוגע לאנשים אחרים על ידי מידול מאה טריליון הסינפסות שבמוח שלהם כאובייקטים נפרדים. תבקש מהמניפולטור החברתי הטוב ביותר בעולם לבנות לך בינה מלאכותית מאפס, והוא יביט בך בעיני עגל. אתה צופה מה אנשים יעשו כשאתה אומר למוח שלך להתנהג כמו שלהם. אתה שם את עצמך במקומם. אם אתה רוצה לדעת מה יעשה אדם כועס, אתה תפעיל את מעגלי הכעס של המוח שלך, ויהא אשר יהא הפלט שלהם, זו תהיה התחזית שלך. איך באמת נראה החיווט העצבי של כעס מבפנים? מי יודע? המניפולטור החברתי הטוב ביותר בעולם לא בהכרח יודע מהם נוירונים, וכך גם אולי מבאר-ההכרה הטוב ביותר.

כל דבר שמבאר-הכרה יכול להבין, מליט-הכרה יכול לגלם. זה היה אותו טריק בשני הכיוונים - טריק שכנראה מומש על ידי אותה רשת עצבית בשני המקרים, קבוצה יחידה של מעגלי בקרה שהופכים את המוח שלך למודל למוח של מישוהו אחר.

ולכן המירוץ בין ההתקפה הטלפתית וההגנה הטלפתית נגמר בניצחון מוחץ להגנה. אחרת כל עולם הקסמים, אולי אפילו כל כדור-הארץ, היה מקום שונה לגמרי...

הארי לקח נשימה עמוקה והתרכז. חיוך קל נח על שפתיו.

סוף סוף! פעם אחת, הארי לא נדפק במחלקת הכוחות המסתוריים.

אחרי כמעט חודש של עבודה, ובעקבות גחמה יותר מאשר כל דבר אחר, הארי החליט להכניס את עצמו לזעם קר ואז לנסות שוב את תרגילי הלסת-ההכרה שבספר. בנקודה הזו הוא כבר ויתר כמעט לגמרי על דברים כאלה, אבל עדיין נראה שהיה שווה לעשות ניסיון זריז -

הוא עבר על כל התרגילים הקשים ביותר בספר תוך שעתיים, ולמחרת הוא הלך לפרופסור קווירל ואמר לו שהוא מוכן.

הצד האפל שלו, כך הסתבר, היה מאוד, מאוד טוב בלהעמיד פנים שהוא מישו אחר.

הארי חשב על הטריגר הרגיל שלו, מהפעם הראשונה שבה עבר לגמרי לצד האפל שלו...

סוורוס השתתק, נראה די מרוצה מעצמו. "וזה יהיה... חמש נקודות? לא, בואו נעגל את זה לעשירייה שלמה של נקודות מרייבנקלו על חוצפה."

חיובו של הארי נעשה קר יותר, והוא בחן את הגבר בגלימות השחורות שחשב שהוא עומד לקרוא את מוחו של הארי.

ואז הארי הפך למישו אחר לגמרי, מישו שנראה הולם למאורע.

...בחדר לבן, חסר חלונות, חסר פרטים, ישוב ליד שולחן, ומביט בגבר חסר הבעה שעטה גלימות רשמיות בצבע שחור אחיד.

קימבל קיניסון בחן את הגבר בגלימות השחורות שחשב שהוא עומד לקרוא את מוחו של עדשאי מדרג ב' מכוח הסיור הגלקטי.

תהיה זו לשון המעטה לומר שקימבל קיניסון היה בטוח בתוצאה. הוא התאמן אצל המנטור מאריסיה, התודעה החזקה ביותר ביקום הזה או באחר, והקוסם הפשוט שישב מולו יראה בדיוק את מה שהעדשאי האפור ירצה שיראה...

...תודעתו של הילד שהתחזה אליו, ילד תמים בשם הארי פוטר.

"אני מוכן", אמר קימבל קיניסון בנימה חוששת שהייתה מתאימה בדיוק לילד בן אחת-עשרה.

"לגילימנס", אמר הקוסם בגלימות השחורות.

שתיקה.

הקוסם בגלימות השחורות מצמץ, כאילו ראה משהו כל כך מפתיע עד שאפילו העפעפיים שלו זעו. "לילד-שנשאר-בחיים יש צד אפל מסתורי?"

חום החל לעלות בלחיו של הארי.

"ובכן", אמר הגבר. פניו חזרו להבעה שלוה לחלוטין. "סלח לי. מר פוטר, טוב לדעת את היתרונות שלך, אבל אין זה אותו דבר כמו להיות בטוח בהם בטחון-יתר-מופרז להחריד. בהחלט ייתכן שתוכל ללמוד הלסת-הכרה בגיל אחת-עשרה. זה מפליא אותי. חשבתי שמר דמבלדור מעמיד פני משוגע שוב. יש לך כזו דיסוציאציה שאני מופתע לא למצוא סימן אחר להתעללות, וייתכן שתהפוך למליט-הכרה מושלם בבוא היום. אבל יש הבדל

נכבד בין זה ובין הציפייה להעמיד מחסום הלסת-הכרה מוצלח בניסיון הראשון שלך. זה פשוט מגוחך. האם הרגשת משהו כשקראתי את תודעתך?"

הארי הניד בראשו, מסמיק בפראות כעת.

"אז תקדיש לכך יותר תשומת לב בפעם הבאה. המטרה אינה ליצור דמות מושלמת בשיעור הראשון שלך. המטרה היא ללמוד היכן נמצאים המשטחים שלך. הכן את עצמך."

הארי ניסה להעמיד פנים שהוא קימבל קיניסון, ניסה להקדיש יותר תשומת לב, אבל המחשבות שלו היו מפוזרות קמעה ולפתע הוא היה מודע לכל הדברים שהוא לא אמור לחשוב עליהם...

או, זה הולך להיות מבאס.

הארי חרק בשיניו. לפחות יוטל על המורה לחש זיכרון לאחר מכן.

"לגילימנס."

שתיקה -

...בחדר לבן, חסר חלונות, חסר פרטים, ישוב ליד שולחן, ומביט בגבר חסר הבעה שעטה גלימות רשמיות בצבע שחור אחיד.

היה זה יומם הרביעי, ערב יום ראשון. כששילמת כל כך הרבה, קיבלת שיעורים באיזה זמן מזורגג שרצית, בלי להתחשב ברעיון של סוף שבוע.

"שלום, מר פוטר," אמר קורא-המחשבות בקול חסר הבעה, לאחר שהטיל את כל לחשי הפרטיות.

"שלום, מר בסטר," אמר הארי בעייפות. "בוא ניפטר מהתדהמה ההתחלתית, טוב?"

"הצלחת להפגיע אותי?" אמר הגבר, נשמע מעוניין קלות. "ובכן." הוא הפנה את שרביטו והביט לתוך עיניו של הארי. "לגילימנס."

השתררה שתיקה, ואז הקוסם בגלימות השחורות קפץ כאילו מישהו דקר אותו במלמד בקר.

"אדון האופל חי?" הוא נחנק. עיניו נפערו לפתע. "דמבלדור הופך את עצמו לבלתי נראה ומתגנב לחדרי מעונות של בנות?"

הארי נאנח והביט בשעונו. בעוד שלוש שניות בערך...

"ובכן," אמר הגבר. הוא לא הצליח להחזיר את חוסר-ההבעה לקולו. "אתה באמת חושב שאתה הולך לגלות את חוקי הקסם הנסתרים ולהפוך לכל-יכול."

"נכון," אמר הארי בקול מדוד, עדיין מביט בשעונו. "אני עד כדי כך בטוח בעצמי."

מעניין... נראה שמצנפת המיון חושבת שאתה תהיה אדון האופל הבא."

"ואתה יודע שאני מנסה כמיטב יכולתי לא להיות, וראית שכבר ערכנו דיון ארוך למדי על האם אתה מוכן ללמד אותי הלטת-הכרה, ובסופו של דבר החלטת שכן, אז אנחנו יכולים להתקדם עם זה כבר?"

"בסדר", אמר הגבר בדיוק שש שניות לאחר מכן, כמו בפעם שעברה. "הכן את עצמך." הוא עצר, ואז אמר, קולו מלא ערגה, "אם כי הייתי רוצה לזכור את הטריק הזה עם הכסף והזהב."

הארי גילה שהוא מוטרד למדי מהמידה שבה ניתן לשחזר תהליכי חשיבה אם רק החזרת אנשים לאותם תנאי התחלה וחשפת אותם לאותם גירויים. זה הפריך אשליות שלא אמורות להיות לרדוקציוניסט טוב מלכתחילה.

הארי היה במצב רוח רע למדי כשיצא ברקיעת-רגליים משיעור תורת-הצמחים ביום שני שלאחר מכן.

הרמיוני רתחה לצידו.

הילדים האחרים עדיין היו בפנים, מתמהמהים באיסוף חפציהם מכיוון שקשקשו בהתרגשות על הניצחון של רייבנקלו במשחק הקווידיץ' השני לעונה.

נראה כאילו אחרי ארוחת הערב אתמול, ילדה עפה לה על מטאטא במשך שלושים דקות ואז תפסה יתוש ענק כלשהו. היו עוד עובדות בנוגע למה שקרה במשחק, אבל הן לא היו רלוונטיות.

הארי החמיץ את אירוע הספורט המרגש עקב שיעור הלטת-ההכרה שלו, וכן עקב העובדה שהיו לו חיים. מאז, הוא נמנע מכל השיחות במעונות רייבנקלו. - לחשי השקטה ותיבות קסומות הם דברים נפלאים. הוא אכל ארוחת בוקר בשולחן גריפינדור.

אבל הארי לא היה יכול להימנע משיעור תורת-הצמחים, והרייבנקלואים דיברו על המשחק לפני השיעור, ואחרי השיעור, ובמהלך השיעור, עד שהארי הרים את מבטו מהפורקט התינוק שלו, שאת חיתולו היה עסוק בלהחליף, והכריז בקול רם שחלק מהם מנסים ללמוד על צמחים אז אולי כולם יכולים כבר להפסיק לדבר על קווידיץ'. כל הנוכחים הביטו בו במבטים נדהמים, למעט הרמיוני, שנראתה כאילו היא רוצה למחוא כפיים, ופרופסור ספראוט, שהעניקה לו נקודה לרייבנקלו.

נקודה לרייבנקלו.

נקודה אחת.

שבעת האידיוטים על שבעת המטאטאים האידיוטיים שלהם ששיחקו במשחק האידיוטי שלהם הרוויחו מאה ותשעים נקודות לרייבנקלו.

נראה כאילו נקודות בקווידיץ' התווספו ישירות לסך נקודות הבית.

במילים אחרות, תפיסת יתוש זהב הייתה שווה 150 נקודות בית.

הארי לא הצליח לדמיין מה יהיה עליו לעשות כדי להרוויח מאה וחמישים נקודות בית.

חוץ מאשר, כמובן, להציל מאה וחמישים הפלפאפים, או לחשוב על חמישה עשר רעיונות טובים כמו לשים שכבות מגן על מחוללי-זמן, או להמציא אלף וחמש מאות דרכים יצירתיות להרוג אנשים, או להיות הרמיוני גריינג'ר למשך שנה שלמה.

"אנחנו צריכים להרוג אותם," אמר הארי להרמיוני, שהלכה לצידו בארשת דומה של עלבון.

"את מי?" שאלה הרמיוני. "את נבחרת הקווידיץ'?"

"אני חשבתי על כל מי שמעורב בקווידיץ' בכל מקום ובכל צורה, אבל כן, אפשר להתחיל עם נבחרת רייבנקלו."

שפתיה של הרמיוני התכווצו בחוסר שביעות רצון. "אתה יודע שלהרוג אנשים זה לא בסדר, הארי?"

"כן," אמר הארי.

"אוקיי, רק בדקתי," אמרה הרמיוני. "בוא נחסל את המחפשת קודם. קראתי כמה ספרים של אגתה כריסטי, אתה יודע איך אנחנו יכולים להעלות אותה על רכבת?"

"שני תלמידים מתכננים רצח," נשמע קול יבש. "כמה מפתיע."

מאחורי פינה סמוכה צעד גבר בגלימות מוכתמות, שיערו השמנוני והפרוע צונח על כתפיו. סכנה קטלנית קרנה ממנו ומילאה את המסדרון בחזיונות של שיקויים שלא עורבבו כהלכה ושל נפילות מצערות ושל אנשים שמתים במיטתם ממה שההילאים יקבעו שהיו נסיבות טבעיות.

בלי לחשוב על כך, הארי צעד לפני הרמיוני.

נשמעה שאיפה חדה מאחוריו, ורגע לאחר מכן הרמיוני עברה אותו ונעמדה מלפניו. "ברח, הארי!" היא אמרה. "בנים לא צריכים להסתכן."

סוורוס סנייפ חיך חיוך חסר שמחה. "משעשע. אדרוש רגע מזמנך, פוטר, אם תוכל לקרוע את עצמך מפלירטוטין עם העלמה גריינג'ר."

לפתע הופיעה הבעה מודאגת מאוד על פניה של הרמיוני. היא פנתה אל הארי ופתחה את פיה, ואז עצרה במצוקה.

"הו, אל דאגה, העלמה גריינג'ר," אמר סוורוס בקול משי. "אני מבטיח שאחזיר את המחזר שלך ללא מום." חיוכו נעלם. "ובעת פוטר ואני נלך לנהל שיחה פרטית, רק אנחנו. אני מקווה שמובן לך שאינך מוזמנת, אבל לכל מקרה, ראי זאת כהוראה ממורה בהוגוורטס. אני משוכנע שילדה טובה שכמוך לא תמרה את פי."

סוורוס פנה והלך מעבר לפינה. "אתה בא, פוטר?" שאל קולו.

"אמ," אמר הארי להרמיוני. "אני יכול כאילו פשוט ללכת אחריו ואת בינתיים תחשבי מה אני אמור להגיד כדי שלא תיעלבי ותחששי?"

"לא," אמרה הרמיוני, קולה רועד.

צחוקו של סוורוס הדהד מעבר לפינה.

הארי הרכין את ראשו. "סליחה," הוא אמר בקול שקט, "באמת," והלך בעקבות המורה לשיקויים.

"אז", אמר הארי. לא נשמע קול מלבד זה של שני זוגות רגליים, אחד ארוך ואחד קצר, צועדים לאורך מסדרון אבן אקראי. המורה לשיקויים צעד מהר אבל לא מהר מכדי שהארי יצליח לעמוד בקצב, וככל שהארי הצליח ליישם את רעיון הכיווניות בהוגוורטס, הם נעו הרחק מהאזורים ההומים. "במה מדובר?"

"אני מניח שלא תוכל להסביר לי", אמר סוורוס ביובש, "מדוע תכננתם שניכם לרצוח את צ'ו צ'אנג?"

"אני מניח שאתה לא תוכל להסביר לי", אמר הארי ביובש, "מתוקף תפקידך כנציג רשמי של בית הספר הוגוורטס, מדוע תפיסת יתוש זהב נחשבת להישג אקדמי שראוי למאה וחמישים נקודות בית?"

חיוך חצה את שפתיו של סוורוס. "בחיי, ואני חשבתי שאתה אמור להיות חד אבחנה. האם אתה מתקשה עד כדי כך להבין את חבריך לכיתה, פוטר, או שאתה סולד מהם מכדי לנסות? לו נקודות הקווידיץ' לא היו נספרות לגביע הבתים אז לאיש מהם לא היה אכפת מגביע הבתים כלל. זו הייתה הופכת לתחרות עלומה בעבור תלמידים כמותך וכמו העלמה גריינג'ר."

זו הייתה תשובה טובה להדהים.

והתדהמה הזו הייתה מה שעורר את תודעתו של הארי לחלוטין.

בדיעבד זה לא צריך להפתיע שסוורוס מבין את תלמידיו, מבין אותם היטב.

הוא קרא את מחשבותיהם, אחרי הכל.

...1

...בספר נכתב שמבארי-הכרה מוצלחים היו נדירים ביותר, נדירים אפילו יותר ממליטי-הכרה מושלמים, מכיוון שכמעט לאיש לא הייתה המשמעת המנטלית הדרושה.

משמעת מנטלית?

הארי שמע סיפורים על אדם שאיבד את השליטה במזגו בכיתה פעם אחר פעם וצרח על ילדים קטנים.

...אבל כשהארי דיבר על כך שאדון האופל עדיין חי, אותו האיש הגיב בצורה מיידית ומושלמת - הגיב בדיוק בצורה שבה היה מגיב אדם בור לחלוטין.

האיש שיחר לטרף בהוגוורטס, מקרין אווירה של מתנקש קטלני...

...וזה בדיוק לא מה שמתנקש אמיתי צריך לעשות. מתנקשים אמיתיים נראו כמו רואי-חשבון כנועים וקטנים עד שהרגו אותך.

הוא היה ראש הבית של סלית'רין הגאה והאצילי, והוא לבש גלימות מוכתמות בנתזי שיקויים ומרכיבים שניתן היה להסיר בקסם תוך שתי דקות.

הארי שם לב שהוא מבולבל.

והערכת האיום של ראש בית סלית'רין עלתה בצורה אסטרנומית.

נראה שדמבלדור חשב שסוורוס שייך לו, ולא היה דבר שיסתור זאת; המורה לשיקויים היה "מפחיד אך לא מתעלל", כפי שהובטח. אם כך, כפי שהסיק הארי קודם, אלה ענייני אחווה. לו היה סוורוס מתכנן לפגוע בו,

הוא בטח לא היה ניגש אליו בפני הרמיוני, שיכולה לשמש כעדה, כשהוא יכול היה פשוט לחכות לזמן שבו הארי לבדו...

הארי נשך את שפתו בשקט.

"הכרתי פעם נער שבאמת ובתמים העריץ קווידיץ', " אמר סוורוס סנייפ. "הוא היה דביל מושלם. בדיוק כמו שאתה ואני היינו מצפים."

"במה מדובר?" שאל הארי לאט.

"סבלנות, פוטר."

סוורוס הפנה את ראשו, ואז ריחף בארשת המתנקש שלו לעבר פתח בקירות המסדרון, אל תוך פרוזדור צדדי קטן וצר יותר.

הארי עקב אחריו, תוהה אם יהיה חכם יותר פשוט לברוח.

הם פנו עוד פעמיים, ואז הגיעו למבוי סתום, קיר ריק פשוט. לו הוגוורטס הייתה פרי בנייה, ולא כישוף או זימון או לידה או מה שלא יהיה, הארי היה מחליף כמה מילים חריפות עם הארכיטקט על כך ששילם לאנשים כדי לבנות מסדרונות שלא הובילו לשום מקום.

"קוויטוס", אמר סוורוס, והוסיף עוד כמה לחשים.

הארי נשען לאחור, שילב את זרועותיו על חזהו, והביט בפניו של סוורוס.

"מסתכל לי בעיניים, פוטר?" שאל סוורוס סנייפ. "לא יכול להיות ששיעורי הלטת-ההכרה שלך התקדמו מספיק כדי שתוכל לחסום ביאור-הכרה. אבל מצד שני, ייתכן שהם התקדמו מספיק כדי שתוכל לזהות אותה. מכיוון שאינני יודע אחרת, לא אסתכן בניסיון." הגבר חיך חיוך דק. "וזה נכון גם בנוגע לדמבלדור, אני חושב. וזו הסיבה שאנחנו מקיימים את השיחה הקטנה הזו עכשיו."

עיניו של הארי נפערו כנגד רצונו.

"בתור התחלה, " אמר סוורוס, עיניו נוצצות, "אדרוש שתבטיח שלא לדבר על השיחה שלנו באוזני איש. ככל שזה נוגע לשאר בית הספר, אנחנו דנים בשיעורי-הבית בשיקויים שלך. זה לא משנה אם הם יאמינו לך או לא. ככל שזה נוגע לדמבלדור ולמקגונגל, אני מפר את אמונו של דראקו מאלפוי, ואיש מאיתנו לא חושב שיהיה זה הולם לדבר על פרטים נוספים."

מוחו של הארי ניסה לחשב את ההשלכות והמסקנות שנגזרו מזה עד שנגמר לו זכרון המטמון.

"ובכן?" שאל המורה לשיקויים.

"בסדר, " אמר הארי באיטיות. הוא התקשה לראות איך קיום שיחה שהוא לא יכול לספר עליה לאחר מכן יכול להיות יותר מגביל מאשר לא לקיים אותה כלל, מכיוון שגם במקרה כזה לא יהיה ניתן לספר על התוכן שלה לאיש. "אני מבטיח."

סוורוס בחן את הארי בכובד ראש. "אמרת פעם במשרדו של המנהל שלא תסבול בריונות או התעללות. ולכן אני תוהה, עד כמה אתה דומה לאביך?"

"בהנחה שאנחנו לא מדברים על מייקל וורס-אוואנס," אמר הארי, "התשובה היא שאני יודע מעט מאוד על ג'יימס פוטר."

סוורוס הנהן, כאילו לעצמו. "ישנו תלמיד בשנה החמישית בסלית'רין. ילד ושמו לסאת' לסטריינג'. מציקים לו בריונים מגריפינדור. אני... מוגבל, ביכולתי להתמודד עם מצבים כאלה. אתה יכול לעזור לו, אולי. לו רצית. אני לא מבקש ממך טובה, ולא אהיה חייב לך טובה. זוהי פשוט הזדמנות לעשות כרצונך."

הארי הביט בסוורוס, חושב.

"תוהה אם זו מלכודת?" שאל סוורוס, חיוך קלוש חוצה את שפתיו. "זו לא. זה כן מבחן. קרא לזה סקרנות מצדי. אבל קשייו של לסאת' אמיתיים, כמו הקושי שלי להתערב."

זו הייתה הבעיה כשאנשים אחרים ידעו שאתה בחור טוב. אפילו אם ידעת שהם ידעו, לא יכולת פשוט להתעלם מהפיתיון.

ואם גם אביו הגן על תלמידים מבריונים... לא משנה אם הארי ידע למה סוורוס סיפר לו את זה. זה עדיין גרם לו להרגיש חום מבפנים, וגאווה, ועשה את הסירוב לבלתי אפשרי.

"בסדר," אמר הארי. "ספר לי על לסאת'. למה מציקים לו?"

פרצופו של סוורוס איבד את החיוך הקלוש. "אתה חושב שיש סיבות, פוטר?"

"אולי לא," אמר הארי בשקט. "אבל עלתה בי המחשבה שאולי הוא דחף איזו בוצדמית לא חשובה במורד המדרגות."

"לסאת' לסטריינג'," אמר סוורוס, קולו קר כעת, "הוא בנה של בלטריקס בלק, המשרתת המרושעת והפנאטית ביותר של אדון האופל. לסאת' הוא הממזר המוכר של רבסטאן לסטריינג'. זמן קצר לאחר מותו של אדון האופל, בלטריקס ורבסטאן ואחיו של רבסטאן, רודולפוס, נלכדו בזמן שעינו את אליס ופרנק לונגבוטום. כל השלושה במאסר באזקבאן לכל החיים. הלונגבוטומים יצאו מדעתם לאחר הטלות חוזרות ונשנות של קללת קרושיאטוס ונמצאים במחלקה הסגורה בקדוש מנגו. האם משהו מזה הוא סיבה מספיק טובה כדי להציק לו, פוטר?"

"כלל לא," אמר הארי, עדיין בשקט. "ולסאת' עצמו לא עשה דבר רע שאתה יודע עליו?"

החיוך הקלוש הופיע שוב על שפתיו של סוורוס. "הוא לא יותר קדוש מכל אחד אחר. אבל הוא לא דחף אף בוצדמית במורד המדרגות, לא ששמעתי על כך."

"או שקראת במחשבותיו," אמר הארי.

הבעתו של סוורוס הייתה קפואה. "לא פלשתי לפרטיותו, פוטר. תחת זאת, הבטתי בתוך הגריפינדורים. הוא פשוט מטרה נוחה לתענוגות הקטנים שלהם."

זרם של כעס קר שטף במורד עמוד השדרה של הארי, והוא נאלץ להזכיר לעצמו שייתכן שסוורוס איננו מקור מידע מהימן.

"ואתה חושב," אמר הארי, "שהתערבות מצד הארי פוטר, הילד שנשאר בחיים, עשויה להיות מועילה."

"אכן," אמר סוורוס סנייף, וסיפר להארי איפה ומתי הגריפינדורים תכננו לערוך את התעלול הבא.

ישנו מסדרון ראשי שעובר בציר הצפון-דרום של הקומה השנייה בהוגוורטס, וקרוב למרכז המסדרון הזה יש פתח אל פרוזדור צר שנמשך כתריסר צעדים עד פנייה בזווית ישרה, כך שנוצרת צורת ר', ואז נמשך תריסר צעדים נוספים עד שהוא נגמר בחלון מואר ורחב, שמשקיף מגובה שלוש קומות על הטפטוף הקל שניתך על המדשאות המזרחיות של הוגוורטס. מי שעומד ליד החלון לא יכול לשמוע דבר מהמסדרון הראשי, ומהמסדרון הראשי לא ניתן לשמוע דבר מהמתרחש ליד החלון. אם חשבת שיש משהו מוזר בזה, לא היית בהוגוורטס זמן רב.

ארבעה נערים בגלימות אדומות שוליים צחקו, ונער בגלימה ירוקת שוליים צרח ונאחז בפראות בידיו בקצות החלון הפתוח, בעוד ארבעת הנערים העמידו פנים שהם עומדים לדחוף אותו החוצה. זו רק בדיחה, כמובן, וחופץ מזה, נפילה מגובה כזה לא תהרוג קוסם. הכל בצחוק. אם חשבת שיש משהו מוזר בזה -

"מה אתם עושים?" נשמע קולו של נער שישי.

ארבעת הנערים בגלימות אדומות השוליים מסתובבים בבהלה פתאומית, והילד בגלימות ירוקות השוליים דוחף את עצמו בפראות הרחק מהחלון ונפל על הרצפה, פניו רטובים מדמעות.

"או", אומר הנער הנאה ביותר מבין ארבעת הנערים בגלימות אדומות השוליים, קולו מלא הקלה. "זה אתה. היי, לסי, אתה יודע מי זה?"

אין תשובה מהנער שעל הרצפה, שמנסה להשתלט על היפחות שלו, והנער בגלימות אדומות השוליים מכין את רגלו לבעיטה -

"תפסיק עם זה!" צועק הנער השישי.

הנער בגלימות אדומות השוליים מתנוודד בעקבות עצירת הבעיטה. "אמ, הוא אומר, 'אתה יודע מי זה?' נשימתו של הנער השישי נשמעת מוזרה. "לסאת' לסטריינג'", הוא אומר, נשימתו יוצאת בפרצים קצרים, "והוא לא עשה שום דבר להורים שלי, הוא היה בן חמש".

נוויל לונגבוטום הביט בארבעת הבריונים הענקיים מהשנה החמישית שעמדו לפניו, וניסה כמיטב יכולתו לשלוט ברעידות שלו.

הוא פשוט היה צריך לומר להארי פוטר לא.

"למה אתה מגן עליו?" שאל הנאה באיטיות, נימות ראשונות של עוינות בקולו. "הוא סלית'רין. ולסטריינג'."

"הוא ילד שאיבד את ההורים שלו", אמר נוויל לונגבוטום. "אני יודע איך הוא מרגיש." הוא לא ידע מאיפה מגיעות המילים. זה נשמע מגניב מדי, כמו משהו שהארי פוטר היה אומר.

עם זאת, הרעידות המשיכו.

"מי אתה חושב שאתה?" שאל הנאה, מתחיל להישמע כועס.

אני נוויל, הנצר האחרון לבית לונגבוטום האצילי ועתיק היומין -

נוויל לא היה מסוגל לומר זאת.

"אני חושב שהוא בוגד", אמר אחד הגריפינדורים האחרים, ותחושת בחילה החלה להופיע בבטנו של נוויל.

הוא ידע, הוא פשוט ידע. הארי פוטר טעה מההתחלה. בריונים לא יפסיקו רק מפני שנוויל לונגבוטום אמר להם להפסיק.

הנאה עשה צעד קדימה, ושלושת האחרים בעקבותיו.

"אז ככה זה בשבילכם", אמר נוויל, נדהם מהיציבות של קולו. "לא אכפת לכם אם זה לסאת' לסטריינג' או נוויל לונגבוטום."

לסאת' לסטריינג' השתנק ממקום שוכבו על הרצפה.

"רשע הוא רשע", נחר אותו הנער שדיבר קודם, "ואם אתה חבר של רשע, אתה מרושע בעצמך."

הארבעה עשו צעד נוסף.

לסאת' נעמד, מתנווד. פניו היו אפורות, והוא עשה כמה צעדים קדימה, נשען על הקיר ולא אמר דבר. עיניו היו מקובעות על הפנייה בפרוזדור, הדרך החוצה.

"חברים", אמר נוויל. קולו עלה כעת. "כן, יש לי חברים. אחד מהם הוא הילד שנשאר בחיים."

שני גריפינדורים נראו מודאגים לפתע. הנאה לא נרתע. "הארי פוטר לא פה", הוא אמר, קולו קשה, "ולו היה, אני לא חושב שהוא היה שמח לראות לונגבוטום מגן על לסטריינג'."

הגריפינדורים לקחו עוד צעד ארוך קדימה, ומאחוריהם לסאת' התקדם צמוד לקיר, מחכה להזדמנות שלו.

נוויל בלע רוק והרים את יד ימינו כשהאגודל והאצבע לחוצות זו כנגד זו.

הוא עצם את עיניו, כי הארי פוטר אמר לו לא להציץ.

אם זה לא יעבוד, הוא לא יבטח יותר באיש לעולם.

קולו נשמע צלול להפגיע, בהתחשב במצב.

"הארי ג'יימס פוטר אוואנס ורס. הארי ג'יימס פוטר אוואנס ורס. הארי ג'יימס פוטר אוואנס ורס. בשם החוב שאתה חייב לי ובכוח השם האמיתי שלך אני מזמן אותך, אני פותח עבורך את הדרך, אני קורא לך להופיע בפניי."

נוויל נקש באצבעותיו.

לסאת' לסטריינג' בהה בו.

ארבעת הגריפינדורים בהו בו.

הנאה החל לגחך, וזה שיחרר את שלושת האחרים.

"הארי פוטר היה אמור לצעוד מעבר לפינה או משהו?" שאל הנאה. "אוו. נראה כאילו הבריזו לך."

הנאה עשה צעד מאיים לעבר נוויל.

שלושת האחרים צעדו בעקבותיו.

"אהם," אמר הארי פוטר מאחוריהם, נשען על הקיר הריק שליד החלון, במבוי הסתום של הפרוזדור, עומד במקום שאליו לא היה יכול להגיע בשום אופן מבלי להיראות.

אם לראות אנשים צורחים תמיד הרגיש כל כך טוב, נוויל הצליח להבין בערך למה אנשים הפכו לבריונים.

הארי פוטר צעד קדימה, מציב את עצמו בין לסאת' לסטריינג' ובין האחרים. הוא העביר את מבטו הקפוא על הנערים בגלימות אדומות השוליים, ואז עיניו נחו על הנאה, מנהיג החבורה. "מר קארל סלופר," אמר הארי פוטר, "אני רואה שהבנתי את המצב לאשורו. אם לסאת' עשה מעודו מעשה רוע בעצמו, למעט להיוולד להורים הלא נכונים, הוא איננו ידוע לך. אם אני טועה בכך, מר סלופר, אני מציע שתיידע אותי מייד."

נוויל ראה את הפחד והיראה בפניהם של הנערים האחרים. הארי טען שהכל יהיה טריק, אבל איך זה יכול להיות?

"אבל הוא לסטריינג'," אמר מנהיג החבורה.

"הוא ילד שאיבד את הוריו," אמר הארי פוטר, קולו נעשה קר עוד יותר.

בפעם הזו כל שלושת הגריפידורים האחרים נרתעו.

"אז," אמר הארי פוטר. "ראיתם שנוויל לא רוצה שתתעללו בנער תמים בשם הלונגבוטומים. זה לא הניא אתכם. אם אומר לכם שהילד שנשאר בחיים גם חושב שזה לא בסדר, שמה שעשיתם היום היה טעות נוראה, האם זה ישנה?"

מנהיג החבורה עשה צעד לכיוון הארי.

האחרים לא באו בעקבותיו.

"קארל," אמר אחד מהם, בולע רוק. "אולי כדאי שנלך."

"אומרים שאתה הולך להיות אדון האופל הבא," אמר מנהיג החבורה, מביט בהארי.

חיוך חצה את פניו של הארי. "אומרים גם שאני מאורס בסתר לג'ינברה וויזלי ושקיימת נבואה שנכבוש את צרפת." החיוך נמוג. "מכיוון שאתה מתעקש, מר קארל סלופר, הנח לי להבהיר. עזוב את לסאת' בשקט. אדע אם לא תעשה זאת."

"אז לסי השתנקר לך," אמר מנהיג החבורה בקור.

"ברור," אמר הארי ביובש, "והוא גם אמר לי מה עשית היום אחרי שעזבת את שיעור לחשים, בפינה פרטית, מבודדת ונסתרת מעין, עם נערה מסוימת מהפלפאף שסרט לבן שזור בשערה –"

לסתו של מנהיג החבורה נשמטה בתדהמה.

"איפ", אמר אחד הגריפינדורים בקול גבוה, הסתובב במקום ורץ משם. קול צעדיו התרחק במהירות ונעלם.

ואז היו שישה.

"אה", אמר הארי פוטר, "הנה הולך לו איש צעיר ואינטליגנטי קמעה. אתם יכולים ללמוד מהדוגמה של ברטורם קירק, לפני שתיכנסו, איך נאמר, לצרות."

"אתה מאיים להשתנקר עלינו?" שאל הגריפינדור הנאה, מנסה להישמע כועס בעוד קולו רועד. "דברים רעים קורים לשטינקרים."

שני הגריפינדורים האחרים החלו לסגת באיטיות.

הארי פוטר התחיל לצחוק. "או, אתה לא אמרת את זה עכשיו. אתה באמת מנסה לאיים עליי? עליי? בכנות, אתה חושב שאתה מפחיד יותר מפרגרין דריק, סוורוס סנייפ או, לצורך העניין, אתה-יודע-מי?"

אפילו מנהיג החבורה נרתע למשמע זה.

הארי פוטר הרים את ידו, אצבעות מוכנות, וכל שלושת הגריפינדורים זינקו קדימה, ואחד מהם פלט "אל - !"

"אתם מבינים", אמר הארי פוטר, "זה הקטע שבו אני נוקש באצבעות שלי ואתם הופכים לחלק מסיפור משעשע ביותר שיסופר בעצבנות רבה בארוחת הערב. אבל העניין הוא, אנשים אומרים לי שאני צריך להפסיק לעשות את זה. פרופסור מקגונגל אמרה לי שאני בוחר בדרך הקלה ופרופסור קווירל אמר לי שאני צריך ללמוד להפסיד. אז אתם זוכרים את הסיפור שבו נתתי לסלית'ריינים מבוגרים להכות אותי? אנחנו יכולים לעשות את זה. אתם יכולים להרביץ לי קצת ואני יכול לתת לכם. אבל אתם זוכרים את הקטע בסוף שבו אני אומר לחבריי הרבים בבית הספר הזה לא לעשות שום דבר בקשר לזה? הפעם נדלג על החלק הזה. אז קדימה. תרביצו לי."

הארי פוטר צעד קדימה, זרועותיו פרושות לרווחה בהזמנה.

שלושת הגריפינדורים נשברו וברחו, ונוויל נאלץ לסגת הצידה במהירות כדי להימנע מרמיסה.

אז השתרר שקט, בעוד צעדיהם נמוגים, ואז עוד קצת שקט.

ואז היו שלושה.

הארי פוטר שאף עמוקות, ואז נשף. "פיו", הוא אמר. "איך הולך, נוויל?"

קולו של נוויל היה צפצוף גבוה. "אוקיי, זה היה ממש מגניב."

חיוך רחב הבזיק על פניו של הארי. "גם אתה היית די מגניב, אתה יודע."

נוויל ידע שהארי פוטר סתם אמר את זה, סתם ניסה לגרום לו להרגיש טוב, אבל זה בכל זאת גרם לתחושת זוהר חמימה בחזהו.

הארי פנה לעברו של לסאת' לסטריינג' -

"אתה בסדר, לסטריינג'?" שאל נוויל לפני שהארי הספיק לפתוח את פיו.

זה היה משהו שהוא לא ציפה לשמוע את עצמו שואל אי פעם.

לסאת' הסתובב לאט, והביט בנוויל, פניו מאומצות, כבר לא בוכה, דמעות מבהיקות בעודן מתייבשות.

"אתה חושב שאתה יודע איך זה?" שאל לסאת', קולו גבוה ורועד. "אתה חושב שאתה יודע? ההורים שלי באזקבאן, אני מנסה לא לחשוב על זה והם תמיד מזכירים לי, הם חושבים שזה נפלא שאימא שם בקור ובחושך עם הסוהרסנים ששואבים ממנה את החיים, הלוואי שהייתי כמו הארי פוטר, לפחות ההורים שלו לא סובלים, ההורים שלי סובלים תמיד, בכל שנייה בכל יום, הלוואי שהייתי כמוך, לפחות אתה יכול לראות את ההורים שלך לפעמים, לפחות אתה יודע שהם אהבו אותך, אם אימא אהבה אותי אי פעם הסוהרסנים כבר היו מספיקים לאכול את זה עד עכשיו -"

עיניו של נוויל היו פעורות בתדהמה. הוא לא ציפה לזה.

לסאת' פנה אל הארי פוטר, שעניו היו מלאות אימה.

לסאת' השליך את עצמו על הרצפה לפני הארי, הצמיד אליה את מצחו ולחש, "עזור לי, אדון."

השתררה שתיקה נוראית. נוויל לא הצליח לחשוב על שום דבר לומר, ולפי ההלם הגלוי על פניו של הארי, גם הוא לא הצליח לחשוב על דבר.

"הם אומרים שאתה יכול לעשות הכל, בבקשה, בבקשה אדוני, תוציא את ההורים שלי מאזקבאן, אהיה משרתך הנאמן לעד, חיי יהיו שלך וכך גם מותי, רק בבקשה -"

"לסאת'", אמר הארי, קולו נשבר, "לסאת'", אני לא יכול, אני לא באמת יכול לעשות דברים כאלה, זה הכל רק טריקים טיפשיים."

"זה לא!" אמר לסאת', קולו גבוה ונואש. "ראיתי את זה, הסיפורים נכונים, אתה יכול!"

הארי בלע. "לסאת', ארגנתי את הכל עם נוויל, תכננו את הכל מראש, תשאל אותו!"

הם תכננו, אם כי הארי לא אמר איך הוא מתכוון לעשות את כל הדברים האלה...

כשלסאת' הרים את פרצופו מהרצפה פניו היו חיוורים, וקולו יצא בצווחה שהכאיבה לאוזניו של נוויל. "חתיכת בן של בוצדמית! אתה יכול להוציא אותה, ואתה לא רוצה! כרעתי על ברכיי והתחננתי ואתה עדיין לא מוכן לעזור! הייתי צריך לדעת, אתה הילד שנשאר בחיים, אתה חושב שמגיע לה להיות שם!"

"אני לא יכול!" אמר הארי, קולו נואש כמו זה של לסאת'. "זו לא שאלה של מה שאני רוצה, אין לי את הכוח!"

לסאת' נעמד על רגליו וירק על הרצפה לפני הארי, ואז הסתובב והלך משם. כשעבר את הפינה קצב קולות צעדי גבר, ובעודם נמוגים נוויל חשב ששמע יפחה בודדת.

ואז היו שניים.

נוויל הביט בהארי.

הארי הביט בנוויל.

"וואו", אמר נוויל בשקט. "הוא לא היה ממש אסיר תודה על כך שניצל."

"הוא חשב שאני יכול לעזור לו," אמר הארי, קולו ניחר. "הייתה לו תקווה בפעם הראשונה מזה שנים."

נוויל בלע רוק, ואז אמר זאת. "אני מצטער."

"מה?" שאל הארי, נשמע מבולבל לחלוטין.

"לא הייתי אסיר תודה כשעזרת לי –"

"כל מה שאמרת קודם היה נכון לחלוטין," אמר הילד שנשאר בחיים.

"לא," אמר נוויל, "זה לא היה."

שניהם חייבו חיוכים עצובים, כל אחד מוחל על כבודו בפני האחר.

"אני יודע שזה לא היה אמיתי," אמר נוויל, "אני יודע שלא הייתי יכול לעשות שום דבר אלמלא היית פה, אבל תודה שנתת לי להעמיד פנים."

"תעשה לי טובה," אמר הארי.

הארי פנה מנוויל, והביט החוצה מהחלון אל העננים העגומים.

מחשבה מגוחכת לחלוטין עלתה בראשו של נוויל. "אתה מרגיש אשם מפני שאתה לא יכול להוציא את ההורים של לסאת' מאזקבאן?"

"לא," אמר הארי.

כמה שניות חלפו.

"כן," אמר הארי.

"אתה מגוחך," אמר נוויל.

"אני מודע לזה," אמר הארי.

"אתה חייב לעשות כל דבר שמישהו מבקש ממך? כל דבר?"

הילד שנשאר בחיים הסתובב בחזרה והביט בנוויל. "לעשות? לא. להרגיש רע שלא עשיתי? כן."

נוויל התקשה למצוא את המילים. "כשאדון האופל מת, בלטריקס בלק הייתה האדם המרושע ביותר בעולם, פשוטו כמשמעו, וזה היה לפני שהלכה לאזקבאן. היא עינתה את אבא ואימא שלי עד שיצאו מדעתם מפני שרצתה לדעת מה קרה לאדון האופל –"

"אני יודע," אמר הארי בשקט. "אני מבין את זה, אבל –"

"לא! אתה לא! הייתה לה סיבה לעשות את זה, ושני ההורים שלי היו הילאים! זה אפילו לא קרוב לדבר הכי נורא שהיא עשתה!" קולו של נוויל רעד.

"ובכל זאת," אמר הילד שנשאר בחיים, עיניו רואות משהו נעלם במרחק, מקום אחר שנוויל לא היה מסוגל לדמיין. "אולי יש פיתרון מתוחכם להפליא שמציל את כולם ומאפשר להם לחיות באושר עד עצם היום הזה, ולו רק הייתי חכם מספיק הייתי מצליח לחשוב עליו -"

"יש לך בעיות," אמר נוויל. "אתה חושב שאתה צריך להיות מה שלסאת' חושב שאתה."

"כן," אמר הילד שנשאר בחיים, "זה די מסכם את העניין. בכל פעם שמישהו זועק בתפילה ואני לא יכול לענות, אני מרגיש אשם שאני לא אלוהים."

נוויל לא הבין זאת עד הסוף, אבל... "זה לא נשמע טוב."

הארי נאנח. "אני מבין שיש לי בעיה, ואני יודע מה אני צריך לעשות כדי לפתור אותה, בסדר? אני עובד על זה."

הארי הביט בנוויל עוזב.

כמובן שהארי לא אמר מה הפיתרון.

הפיתרון הוא להזדרז ולהפוך לאלוהים, כמובן.

קולות צעדיו של נוויל התרחקו, וכעבור זמן קצר נדמו.

ואז היה אחד.

"אהם," נשמע קולו של סוורוס סנייפ בדיוק מאחוריו.

הארי פלט צרחה קטנה ומיד שנא את עצמו.

הארי הסתובב לאט.

הגבר הגבוה והשמנוני בגלימות המוכתמות נשען על הקיר בדיוק במקום שהארי היה בו קודם.

"גלימת היעלמות מרשימה, פוטר," אמר בעצלתיים המורה לשיקויים. "זה מסביר הרבה."

הו, לכל הרוחות.

"וייתכן ששהיתי במחיצתו של דמבלדור זמן רב מדי," אמר סוורוס, "אבל אינני יכול שלא לתהות אם אין זו גלימת ההיעלמות האגדית."

הארי הפך מיד לאדם שמעולם לא שמע על גלימת ההיעלמות האגדית והיה חכם בדיוק כמו שסוורוס חשב.

"הו, אולי," אמר הארי. "אני מניח שאתה מבין את ההשלכות, אם זה נכון?"

קולו של סוורוס היה יהיר. "אין לך מושג על מה אני מדבר, לא כך, פוטר? ניסיון מגושם למדי לדלות מידע."

(פרופסור קווירל העיר בארוחת הצהריים שלהם שהארי צריך להסתיר את מצב התודעה שלו בצורה טובה יותר מאשר לעטות פרצוף אטום בכל פעם שמישהו דיבר על משהו מסוכן, והסביר על הונאות מרמה ראשונה, הונאות מרמה שנייה וכולי. אז או שסוורוס באמת התייחס אל הארי בתור שחקן ברמה ראשונה, מה שאומר

שסוורוס עצמו הוא שחקן ברמה שנייה, והמהלך של הארי, ברמה שלישית, היה מוצלח; או שסוורוס היה שחקן ברמה רביעית ורצה שהארי יחשוב שההונאה שלו הצליחה. הארי שאל את פרופסור קווירל, בעודו מחייך, באיזו רמה הוא שיחק, ופרופסור קווירל, גם הוא מחייך, השיב, רמה אחת מעליך.

"אז צפית בנו כל הזמן", אמר הארי. "הנגזה, אני חושב שקוראים לזה."

חיוך דק. "היה טיפשי מצידי לקחת סיכון ולו הקל שבקלים שתיפגע."

"ורצית לראות את תוצאות המבחן שלך במו עיניך", אמר הארי. "אז. האם אני דומה לאבי?"

הבעה עצובה ומוזרה הופיעה על פני האיש, הבעה שנראתה זרה לפניו. "יהיה נכון יותר לומר שאתה דומה ל -"

סוורוס עצר באחת.

הוא הביט בהארי.

"לסטריינג' קרא לך בן של בוצדמית", אמר סוורוס באטיות. "לא נראה שזה הפריע לך במיוחד."

הארי קימט את מצחו. "לא בנסיבות הללו, לא."

"הרגע עזרת לו", אמר סוורוס. עיניו היו נעוצות בהארי. "והוא הטיח את זה בפרצופך. זה בוודאי לא משהו שפשוט תמחל עליו?"

"הוא הרגע עבר חוויה קשה למדי", אמר הארי. "ואני לא חושב שהעובדה ששני תלמידי שנה הצילו אותו ראשונה תרמה לגאווה שלו."

"אני מניח שהיה לך קל לסלוח", אמר סוורוס, קולו מוזר, "מכיוון שלסטריינג' חסר משמעות עבורך. סתם סלית'רין מוזר. לו היה זה חבר, אולי, היית נפגע הרבה יותר ממה שאמר."

"לו היה זה חבר", אמר הארי, "ודאי וודאי שהייתי סולח לו."

השתררה שתיקה ארוכה. הארי הרגיש, בלי להיות מסוגל לומר למה או מהיכן, שהאוויר החל להתמלא במתח איום, כמו מים עולים, ועולים, ועולים.

ואז סוורוס חייך, ונראה רגוע שוב לפתע, וכל המתח נעלם.

"אתה אדם סלחן מאוד", אמר סוורוס, עדיין מחייך. "אני מניח שאביך החורג, מייקל וורס-אוואנס, היה זה שלימד אותך."

"יותר כמו אוסף ספרי הפנטזיה והמדע הבדיוני של אבא", אמר הארי. "מעין ההורה החמישי שלי, בעצם. חייתי את החיים של כל הדמויות בכל הספרים שלי, וכל החוכמה האדירה שלהם מהדהדת בראשי. יש שם איפשהו מישהו כמו לסאת', אני מניח, אם כי אני לא יכול לומר בדיוק מי. לא היה קשה לשים את עצמי בנעליו. והספרים שלי גם אמרו לי מה לעשות בקשר לזה. החבר'ה הטובים סולחים."

סוורוס צחק צחוק קליל ומשועשע. "חוששני שאינני יודע מה עושים אנשים טובים."

הארי הביט בו. זה היה עצוב קצת, למעשה. "אני יכול להשאיל לך כמה ספרים שיש בהם אנשים טובים, אם תרצה."

"הייתי רוצה לבקש את עצתך בנושא מסוים," אמר סוורוס, קולו רגיל. "אני יודע על תלמיד שנה חמישית נוסף מסלית'רין שמציקים לו בריזונים. הוא חזר אחר נערה יפהפיה בת-מוגלגים, שנתקלה בו כשהציקו לו, וניסתה להציל אותו. והוא קרא לה בוצדמית, וזה היה הסוף בשבילם. הוא התנצל פעמים רבות, אבל היא מעולם לא סלחה לו. האם יש לך רעיון בנוגע למה שהיה יכול לומר או לעשות, כדי לקבל ממנה את הסלחנות שהענקת ללסטריינג'?"

"אה," אמר הארי, "בהתבסס אך ורק על המידע הזה, אני לא בטוח שהוא זה שיש לו בעיה. הייתי אומר לו לא לצאת עם מישהי שלא מסוגלת לסלוח. נניח שהם היו מתחתנים, אתה מסוגל לדמיין לעצמך חיים בבית הזה?"

הייתה שתיקה.

"או, אבל היא הייתה מסוגלת לסלוח," סוורוס אמר עם שעשוע בקולו. "הרי, לאחר מכן, היא הלכה ונהייתה החברה של הבריון. אמור לי, למה שתסלח לבריון, ולא לזה שהוא נטפל אליו?"

הארי משך בכתפיו. "בניחוש פרוץ, הבריון פגע במישהו אחר הרבה, וזה שנטפלו אליו פגע בה רק קצת, ועבורה זה הרגיש הרבה יותר בלתי-נסלח איכשהו. או, מבלי לרמוז שזו הסיבה העיקרית, האם הבריון היה נאה, או עשיר, לצורך העניין?"

הייתה שתיקה נוספת.

"כן לשניהם," אמר סוורוס.

"אז הנה לך," אמר הארי. "לא שהייתי בתיכון בעצמי, אבל מהספרים שלי הבנתי שיש סוג מסויים של נערה מתבגרת שתהיה זועמת עקב עלבון יחיד אם הנער פשוט-מראה או עני, ועם זאת תוכל למצוא מקום בלבה לסלוח לנער עשיר ונאה על הבריונות שלו. במילים אחרות, היא הייתה שטחית. תגיד למי שזה לא יהיה שהיא לא מספיק טובה בשבילו ושהוא צריך להתגבר על זה ולהמשיך הלאה ובפעם הבאה לצאת עם נערות עם עומק במקום יופי."

סוורוס בהה בהארי בדממה, עיניו נוצצות. החיוך נמוג, ואף על פי שפניו של סוורוס התעוותו, הוא לא חזר.

הארי החל להרגיש לחוץ מעט. "אמ, לא שיש לי ניסיון בתחום הזה בעצמי, כמובן, אבל אני חושב שזה מה שיועץ חכם מהספרים שלי היה אומר."

עוד שתיקה ועוד ניצנוצים.

זה בטח זמן טוב לשנות את הנושא.

"אז," אמר הארי. "עברתי את המבחן שלך, מה שלא יהיה?"

"אני חושב," אמר סוורוס, "שלא יהיו עוד שיחות בינינו, פוטר, ויהיה נכון ביותר מצדך לא לדבר על זאת לעולם."

הארי מצמץ. "אכפת לך לומר לי מה עשיתי לא בסדר?"

"העלבת אותי," אמר סוורוס. "ואני כבר לא בוטח בתושייה שלך."

הארי הביט בסוורוס, מבולבל למדי.

"אבל נתת לי עצה מתוך כוונה טובה," אמר סוורוס סנייף, "ולפיכך אתן לך עצת אמת בתמורה." קולו היה יציב כמעט לגמרי, כמו מיתר מתוח בצורה אופקית כמעט לחלוטין, למרות משקל עצום שתלוי במרכזו, על ידי מתיחות של מיליוני טונות שפועלת בקצותיו. "כמעט מת' היום, פוטר. בעתיד, לעולם אל תחלוק את חכמתך עם מישהו אלא אם אתה יודע בדיוק על מה שניכם מדברים."

מוחו של הארי עשה לבסוף את הקישור.

"אתה היית זה –"

פיו של הארי נטרק כשהמילים כמעט מת' נקלטו, שתי שניות מאוחר מדי.

"כן," אמר סוורוס, "הייתי."

והמתח האיום זרם בחזרה לחדר כמו מים בלחץ גבוה בתחתית האוקיינוס.

הארי לא היה מסוגל לנשום.

תפסיד. עכשיו.

"לא ידעתי," לחש הארי. "אני מצ–"

"לא," אמר סוורוס. מילה אחת.

הארי עמד שם בדממה, תודעתו מחפשת אפשרויות בטירוף. סוורוס עמד בינו ובין החלון, מה שהיה באמת חבל, מכיוון שנפילה מגובה כזה לא תהרוג קוסם.

"הספרים שלך בגדו בך, פוטר," אמר סוורוס, עדיין בקול שנמתח בעצמה של מיליון טונות. "הם לא לימדו אותך את הדבר היחיד שהיית צריך לדעת. אינך יכול ללמוד מספרים איך זה לאבד את זו שאתה אוהב. זה דבר שלעולם לא תוכל להבין מבלי לחוות זאת בעצמך."

"אבי," לחש הארי. זה היה הניחוש הטוב ביותר שלו, הדבר היחיד שעשוי להציל אותו. "אבי ניסה להגן עליך מהבריונים."

חיוך חולני נמתח על פניו של סוורוס, והגבר נע לעבר הארי.

ומעבר לו.

"שלום, פוטר," אמר סוורוס, לא מביט לאחור בדרכו החוצה. "לא יהיה לנו הרבה מה לומר זה לזה מעתה והלאה."

בפניה, הגבר נעצר, ובלי להסתובב, דיבר בפעם האחרונה.

"אביך היה הבריון," אמר סוורוס סנייף, "ומה אימך מצאה בו הוא דבר שלא הבנתי עד עצם היום הזה."

הוא עזב.

הארי הסתובב והלך לעבר החלון. ידיו הרועדות נחו על האדן.

לעולם אל תיתן לאיש עצה חכמה אלא אם אתה יודע בדיוק על מה שניכם מדברים. הבנתי.

הארי הביט בעננים ובטפטוף במשך זמן מה. החלון השקיף על המדשאות המזרחיות, והיה זה אחר הצהריים, וגם אם ניתן היה לראות את השמש מבעד לעננים, הארי לא היה מסוגל לראות אותה.

ידיו הפסיקו לרעוד, אבל הייתה תחושת מחנק בחזהו, כאילו הוא נמחץ על ידי רצועות מתכת.

אז אביו היה בריון.

ואמו הייתה שטחית.

אולי הם התבגרו לאחר מכן. אנשים טובים כמו מקגונגל העריכו אותם מאוד, וייתכן שזה לא רק בגלל שהם היו גיבורים שהקריבו את עצמם.

כמובן, זו נחמה דלה כשאתה בן אחת עשרה ועומד להפוך למתבגר, ותוהה לעצמך איזה מין מתבגר תהיה.

כל כך נורא.

כל כך עצוב.

איזה חיים נוראים יש להארי.

לגלות שההורים הגנטיים שלו לא מושלמים, היה עליו להקדיש זמן מה בהתמרמרות על זה, בלרחם על עצמו.

אולי הוא יכול להתלונן על זה ללסאת' לסטריינג'.

הארי קרא על סוהרסנים. קור ואפלה הקיפו אותם, ופחד, הם שאבו את כל המחשבות השמחות שלך ובריק הזה כל הזיכרונות הגרועים ביותר שלך צפו אל פני השטח.

הוא היה מסוגל לדמיין את עצמו בנעליו של לסאת', לדעת שהוריו באזקבאן לכל החיים, המקום הזה ממנו איש לא נמלט.

ולסאת' ידמיין את עצמו במקומה של אמו, בקור ובאפלה ובפחד, לבד עם כל זיכרונותיה הגרועים ביותר, אפילו בחלומות שלה, בכל שנייה של כל יום.

לרגע אחד הארי דמיין את אימא ואבא שלו באזקבאן עם הסוהרסנים ששואבים את החיים שלהם, שואבים את הזיכרונות המאושרים של אהבתם אליו. רק לרגע, לפני שלדמיון שלו נשרף נתיך והוא קרא לכיבוי חרום ואמר לו לא לדמיין זאת שוב לעולם.

האם זה צודק לעשות זאת למישהו, אפילו לאדם המרושע ביותר בעולם?

לא, אמרה החכמה מספריו של הארי, לא אם יש דרך אחרת, כל דרך שהיא.

ואלא אם מערכת הצדק של הקוסמים הייתה מושלמת כמו בתי הכלא שלהם - וזה נשמע בלתי סביר למדי - איפשהו באזקבאן היה מישהו שהיה חף מפשע לחלוטין, וכנראה יותר מאחד.

הארי החל להרגיש תחושת צריבה בגרונו, לחות נקוותה בעיניו, והוא רצה לשגר את כל האסירים באזקבאן למקום מבטחים ולזמן אש מהרקיע ולפוצץ את המקום הנורא הזה עד שלא יישאר ממנו דבר מלבד אדמה. אבל הוא לא יכול, מכיוון שהוא לא אלוהים.

והארי נזכר במה שפרופסור קווירל אמר מתחת לאור הכוכבים: *לפעמים, כשהעולם הפגום הזה נראה לי מתועב במיוחד, אני תוהה אם יש אולי מקום אחר, הרחק מכאן, שבו הייתי אמור להיות... אבל הכוכבים רחוקים עד מאוד... ואני תוהה על מה הייתי חולם אם הייתי ישן זמן רב כל כך...*

ברגע הזה העולם הפגום הזה נראה מתועב בצורה יוצאת דופן.

והארי לא הצליח להבין את דבריו של פרופסור קווירל. זה היה יכול להיות חייזר שאמר אותם, או בינה מלאכותית, משהו שנבנה על עקרונות שונים משל הארי, שמוחו לא הצליח לחשוב בהתאם להם.

אתה לא יכול לעזוב את הכוכב שלך אם הוא עדיין מכיל מקום כמו אזקבאן.

אתה חייב להישאר ולהילחם.